

In 'Handboek Kindercounseling' biedt Marieke Nijmanning de lezer een nieuwe leeservaring. Aan de ene kant is het een serieus wetenschappelijk boek dat zowel een breed als diep overzicht geeft van kindertherapie. Het geeft inzicht in de onderliggende principes en best werkende elementen van de verschillende therapeutische stromingen, zoals gesprekstherapie, gedragstherapie, creatieve therapie, psychomotorische therapie, cognitieve therapie en onbewuste herstructurering (vanuit NLP en hypnotherapie). Dit klinkt allemaal heel serieus. Dat is het ook, maar aan de andere kant is het boek zo prettig leesbaar dat je er doorheen vliegt. Ieder hoofdstuk begint met een sprookje. Een sprookje als metafoor, dat alvast inzicht geeft in de mogelijkheden van de therapie. Vervolgens wordt de theorie helder besproken, zonder ingewikkeld taalgebruik. Er wordt duidelijk gemaakt wat de kern van een therapeutische stroming is en hoe je deze in praktische oefeningen kunt omzetten. Elk hoofdstuk wordt afgesloten met een uitgebreide casus waarin de besproken oefeningen makkelijk door de lezer gebruikt kunnen worden. Kortom: ik ben enthousiast. Tijd voor een interview.

TEKST: Maria Well
AUTEUR: Marieke Nijmanning
TITEL: Handboek Kindercounseling
UITGEVER: Uitgeverij SWP
ISBN: 978 90 6665 804 2
PRIJS: 23,50

Ik heb je vorige boek 'Mokwa, de paardenfluisteraar' ook al met veel enthousiasme gelezen. Dat was een verhaal voor kinderen. Nu dus een verhaal óver kinderen. Was dat een andere ervaring voor jou?

Ja, toch wel. Een verhaal komt helemaal uit jezelf. Je hebt er alleen je eigen hoofd voor nodig. Voor het Handboek Kindercounseling heb ik stapels boeken door geworsteld, zoals je in de literatuurlijst kunt zien.

Toch merk je dat gelukkig niet zo. Het is makkelijk leesbaar en staat niet vol namen en noten.

Nee, daar heb ik ook bewust voor gekozen. Ik wilde juist de kern van een therapievorm pakken. Zoeken naar waar het nu werkelijk om gaat. Maar voordat je zover bent moet je wel eerst die stapels door. Daarna kun je pas proberen om er bovenuit te stijgen en er een logisch verhaal van maken.

Dat is zeker gelukt. Sommige therapieën werden me nu pas duidelijk. En het gekke is dat die sprookjes daar echt bij helpen. Eerst dacht ik 'wat moeten die daar nu in?' Ik dacht dat het sprookjes voor kinderen waren. Maar toen ik begon merkte ik dat het veel verduidelijkte. Het zijn inderdaad metaforen. Ik kan de stof zo beter onthouden. Fijn om te horen. Want dat is de bedoeling. Naast dat het gewoon leuk is om af en toe een verhaal te lezen, geven deze sprookjes ook haakjes waaraan je de theorie kunt ophangen. Zodat het beter te begrijpen en te onthouden is.

Hoe kom je eigenlijk aan al die verhalen?

Geen idee, die komen gewoon.

Wat dat betreft komen veel van jouw activiteiten samen in dit boek. Het schrijven van verhalen, je werk als psycholoog, hypnotherapeut en docent en ook nog illustreren. Want de tekeningen in het boek zijn toch ook van jou?

Ja. Dat leek me wel vrolijk. En het werkt ook weer als geheugensteun. De meeste mensen zijn tenslotte vooral visueel ingesteld. Zo krijg je in elk hoofdstuk dus een verhaal, de theorie, een casus en illustraties.

Als je het dan nog niet weet?

Ja, precies. Maar de illustraties en sprookjes zijn er ook voor de luchtigheid. Er zit niet achter elke zin of tekening een dieperliggende boodschap. Het moest een vrolijk boek worden die studenten met plezier lezen.

Je vindt de meest boeken niet vrolijk?

Vrolijk is misschien niet zo'n goed woord. Vrolijkheid is natuurlijk niet het eerste waar je aan denkt bij een goed studieboek. Maar ik heb wel een hekel aan boeken waarin auteurs vooral willen laten zien hoe slim ze zijn. Door met namen te strooien en alles vooral zo ingewikkeld mogelijk te maken. Dat je met een woordenboek naast je het boek moet lezen. Het gevolg is dat studenten er na hun examen nooit meer naar omkijken. Blij dat ze er van af zijn. Dat kan toch niet de bedoeling zijn.

Dat zal bij jouw boek niet zo snel gebeuren, denk ik. Wat ik wel zonde vind is dat veel lezers zullen denken dat het vooral over kinderen gaat, terwijl het eigenlijk een handboek is over alle therapievormen.

Dat is waar. De kern en toepassingen van de therapievormen zijn voor iedereen gelijk. Volwassenen en kinderen. Bij een versie voor volwassenen zouden er slechts pagina's verdwijnen. Voor kinderen is er een extra gedeelte bijgekomen. Vooral in het eerste hoofdstuk over de Therapeutische Relatie. Ik heb toch voor deze specificatie gekozen, omdat ik er nu eenmaal weinig boeken over kindercounseling bestaan. En juist met kinderen moet je als therapeut zo flexibel zijn. Van de ene therapievorm op de andere kunnen overstappen. Net waar het kind behoefte aan heeft. De ene keer kleien, de andere keer dansen of praten.

In de casussen staan ook kinderen centraal. Max die na de scheiding van zijn ouders alleen nog als clown verkleed naar zijn vader gaat. Elise die na de dood van haar broertje niet meer lacht. Zijn dat echt allemaal cliënten van jou geweest?

In principe wel, ja. De namen zijn natuurlijk anders en ik heb de teksten ingekort. En soms heb ik verschillende cliëntjes samengesmeed tot één cliënt. Ik heb bijvoorbeeld veel groepstherapieën met kinderen gedaan rondom incest en rouwverwerking. Die ervaringen heb ik dan samengevoegd tot bijvoorbeeld Elise.

Waarom heet het eigenlijk geen Handboek Kindertherapie? Waarom heb je voor counseling gekozen?

Bij counseling ligt de nadruk op de mogelijkheden van het kind, minder op de tekortkomingen. Er wordt gekeken naar de hulpbronnen die het kind zelf in huis heeft en van daaruit volgt een kortdurende effectieve aanpak. Dat spreekt mij aan.

Denk je niet dat als het 'Handboek Therapie' had geheten, dat je dan een grotere groep had aangesproken?

Misschien, maar dan had ik misschien een andere groep gemist. Die van de therapeuten die graag met kinderen willen werken en daar meer handvatten voor willen. Een gat in de markt die ik graag wilde opvullen.

Je hebt veel verstand van kinderen. Ben je daarmee ook zelf een goede moeder?
Wat een rotvraag. Dat moet je mijn kinderen vragen natuurlijk. En misschien pas over een jaar of tien, twintig, dertig.

Je kunt er toch wel iets over zeggen?

Even denken, wat kan ik zeggen...? Ik vind m'n dochters erg leuk. Ik heb lol met ze. Zegt dat iets?

Zijn ze je grootste fans?

Tuurlijk. Ze moeten wel (*lacht*). Ik lees de verhalen en sprookjes altijd eerst aan hun voor. Dan zijn ze super enthousiast. Laatst moest mijn oudste dochter (tien jaar) op school haar lievelingsschrijver noemen. Vol enthousiasme zei ze dat ze niet kon kiezen tussen Thea Beckman en J.K. Rowling. Ik geloof niet dat ze ook maar in de verste verte aan mij gedacht heeft. Ik ben gewoon mama. En mijn jongste (acht jaar) staat wel erg vreemd te kijken als ik fanmail krijg of een kind een handtekening wil. Daar snapt ze echt niets van.

Wat is je volgende boek?

Ik ben op dit moment weer bezig met een boek voor kinderen. Waarschijnlijk gaat het 'Tante Fred' heten.

Dus dit studieboek was een uistapje?

Ik zal waarschijnlijk meer voor kinderen schrijven dan voor volwassenen. Maar het is wel mijn bedoeling om na 'Tante Fred' te beginnen aan een boek over Creatieve Therapie. Daar is nog niet veel bruikbaar op de markt en lijkt mij wel een uitdaging om dat gebied voor therapeuten inzichtelijk te maken. Daarna weer een boek voor kinderen en daarna? Wie weet?

Heb je wel tijd voor je docentschap bij Gradatim?

Ja, natuurlijk wel. Dat is geen fulltime baan. Anders had ik dat ook niet gedaan. De meerderheid van mijn tijd schrijf ik. Die tijd wil er ook voor hebben.

Maar aan de andere kant geven studenten me ook inspiratie. Het is een erg leuke groep. Met betrokken, slimme en bijzondere mensen.

Dank je wel voor dit interview

Graag gedaan.